

W. PAUL YOUNG

Auteur van *De uitnodiging*

Ena

Roman

W. PAUL YOUNG

Eva

Roman

Vertaald door Ernst Bergboer

© Uitgeverij Kok – Utrecht, 2015
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Eve* bij Howard Books, een onderdeel van Simon & Schuster, Inc., 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020, USA.

© William Paul Young, 2015

Vertaling Ernst Bergboer
Omslagillustratie Howard Books
Omslagontwerp Mark Hesseling
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
ISBN 978 90 435 2546 6
ISBN e-book 978 90 435 2547 3
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

INHOUD

1. Gevonden	9
2. Oorsprong	18
3. De lelie en de slang	30
4. Geheimen	44
5. Gods tuin	57
6. De Onzichtbaren	73
7. Bezoekers	88
8. Motieven in een spiegel	106
9. De schaduw en de draai	123
10. De afdaling	140
11. De kluis	153
12. Zes dagen	168
13. De geboorte van Eva	183
14. Opgeslagen verlies	197
15. Lilit	211
16. De val	222

17. Spijt	240
18. Oog in oog	253
19. De drie	272
20. Begin van het einde	286
Lillies lied	293
Brief van de auteur	295
Woord van dank	299

GEVONDEN

Johan de Verzamelaar zat met zijn rug tegen een boom en liet zich drijven op de stroom van een woordloos ochtendgebed. Hij had zijn tenen onder het al opwarmende zand gestoken, in de koelte. Voor hem lag de oceaan, die aan een onzichtbare einder naadloos overvloedde in een hemel van kobalt.

De zilte zeebries mengde zich plots met een geur van eucalyptus, mirre en de bloemen van de kousso. Johan glimlachte. Zo was het altijd als zij kwam. Hij weerstond de neiging om overeind te springen, schoof alleen een eindje op om ruimte te maken. Hij liet zijn hoofd zakken en ademde diep in. Het was een tijd geleden.

Ze was lang, tenger gebouwd en had en een ebbenzwarte huid. Ze merkte het gebaar op, liet zich naast hem op de grond glijden en woelde even met een hand door de grijze en zwarte haartjes in zijn nek, een moeder die haar kind koestert. De terloopse aanraking zond een kalmerende prikkel naar zijn schouders en

rug, verlichtte de last die hij onbewust met zich mee had gedragen.

Wat hem betreft bleven ze nog een hele tijd zo zitten, maar haar bezoekjes waren nooit zonder reden. Hij was nieuwsgierig maar rekte het moment en laafde zich nog even aan haar rustgevende nabijheid.

Hij sprak, met tegenzin: 'Moeder Eva?'

'Johan?' Hij hoefde niet te kijken om te weten dat ze grijsde. Stokoud was ze en machtig, maar ze bezat de onbevangen vrolijkheid van een kind. Ze trok hem aan een arm naar zich toe en drukte een kus op zijn hoofd.

'Je bent hier nu...' begon ze, nadenkend.

'... op de kop af honderd jaar,' maakte hij de zin af. 'Ben je daarom hier? Dan ben ik je dankbaar.'

'Deels,' zei Eva. 'Honderd jaar is reden voor een feestje.'

Hij kwam overeind en klopte het zand van zich af voor hij Eva overeind hielp. Ze pakte zijn uitgestoken hand, al was die overbodig. Een wolk van springerig, spierwit haar omlijstte een gezicht dat was getekend door ontelbare jaren, een meesterlijk boetseerwerk van vreugde en lijden. Ze straalde, maar eerder als een kind dan als een matriarch. In haar roestbruine ogen flonkerden lichtjes, verwachtingsvol.

Hij had legio vragen en maakte aanstalten de eerste op haar af te vuren, toen zij bezwerend haar hand omhoogstak.

'Johan, een goede vraag is duizend antwoorden waard,' zei ze plagerig. 'Kies 'm zorgvuldig.'

Daar had hij niet veel tijd voor nodig. 'Hoe lang nog?' vroeg hij somber. 'Hoe lang nog voordat het einde er is, voordat ons herstel volledig zal zijn?' Hij pakte haar hand en legde die op zijn hart.

'Veel minder lang dan toen ik die vraag voor het eerst stelde, Johan.'

Hij zoog zijn longen vol lucht, knikte, keek naar de amberkleurige fonkeling in haar ogen.

‘Maar ik ben hier om vandaag. Vandaag wordt mijn kind geboren, Johan, in jouw wereld.’

Johan fronste. ‘Jouw kind? Wij zijn toch allemaal jouw dochters en zonen?’

‘Jawel,’ antwoordde ze, ‘maar we weten al heel lang dat er drie zullen opstaan die ons allemaal vertegenwoordigen. Een aan wie de belofte van het zaad is gegeven, een wiens zaad de kop van de slang zal vermorzelen en een in wie al het zaad verenigd wordt. De Moeder, de Dochter en de Bruid. De komst van dit meisje markeert het begin van het einde.’

Johan was zo verbluft dat hij amper in de gaten had dat Eva een steen pakte en richting de vloedlijn liep. Hij liep haar achterna, overdonderd en verward, dat vooral. Ze lanceerde de steen en ze keken beiden toe hoe hij in een wijde baan door de lucht schoot en zich met slechts wat miniem gespetter door het oppervlak van de glazen zee boorde.

‘In de oceaan van het universum kan de kleinste steen en de geringste rimpeling een eeuwige verandering inluiden, Johan.’

Johan voelde de aanrollende branding knabbelen aan zijn tenen, zand wegzuigen onder zijn voeten. Eva’s nabijheid bracht, als altijd, zowel genezing als onrust.

Plots sneed er een schrille stem door de lucht. ‘Wat sta jij daar te lummelen, Johan!’

Hij draaide zich om. De zeebries lichtte zijn nekharen, vluchtig streek Eva’s geur langs zijn wangen.

Lettie had zich gemeld en Eva was verdwenen. Johan slaakte een zucht.

‘De Jutters vragen naar je, al meer dan een uur. En aangezien jij in de verre omtrek de enige Verzamelaar bent...’

Johan keerde zich weer naar het water, koos met zorg een

nieuwe steen en keilde die hoog in de lucht, waar het ding zich traag op zijn kant wentelde; daarna plofte het ding met een bevredigend geluid scheef in het water. Waarom zo'n onbenullig succes hem zo veel plezier verschaft was hem een raadsel.

'Wat hebben die voor drukte?' mompelde hij op het moment dat Lettie naast hem kwam staan. Hij raapte nog een steen van het strand.

Lettie was onooglijk klein, een stokoud vrouwtje van amper anderhalve meter, met een stok en een sjaal en twee verschillende sokken die ze had omgeslagen over de randen van twee eveneens verschillende schoenen. Haar gezicht deed denken aan een appel die te lang in de brandende zon had gelegen: rond nog, maar verschrompeld. Ze bezat indringende, bijna zwarte ogen, een scherpe haakneus en een aanstekelijke maar vrijwel tandeloze grijns. De wandelstok waarmee ze naar hem wees, kon ook doorgaan voor een toverstaf.

Hij bespeurde iets alarmerends in haar blik en liet de steen in het zand vallen. 'Lettie?'

De woorden kwamen afgemeten. 'Er is een grote stalen container gezien. Vanochtend vroeg. Hij is aan land gehaald en opengebroken. Dat ding is van de aarde hierheen gedreven op de stroming. In werkelijke tijd. Dat hebben Weters ondertussen vastgesteld.'

'Da's niet voor het eerst,' bracht Johan in.

'Toen we 'm openmaakten, vonden we de stoffelijk overschotten van twaalf mensen. Jonge vrouwen allemaal, op een na.'

'O, God,' mompelde Johan. Het was zowel een gebed als een uitroep.

'Het lijkt erop dat de container is ingezet om mensen over grote afstanden te transporteren, waarschijnlijk op een ponton of een schip. Omdat er verder geen wrakstukken zijn gevonden, nemen we aan dat hij bewust is gedumpt nadat ze eerst die meis-

jes hebben omgebracht. Onbestaanbaar, toch? Wat een tragedie...’ Een brok in haar keel deed de woorden stokken.

Johan draaide zich om en liet zich in het zand ploffen. Hij trok zijn knie op, legde zijn kin erbovenop. De warmte van de ochtend en het zachte briesje leken ineens een aanfluiting. De levenslust die Eva had meegebracht, was met haar ook weer verdwenen.

Hij voelde Letties handje op zijn schouder en vocht tegen de machteloze woede die opwelde in zijn binnenste.

‘Johan, laat de schaduw geen vat krijgen op je hart. Deze kosmos is vol pijn en rouw. We kennen allemaal de woede die dat met zich meebrengt en dat soort gevoelens zijn het bewijs dat je leeft, maar hou vast aan de vreugde die verder reikt dan je verstand.’

Hij knikte. ‘Die mensen waren vrouwen, zei je, op een na.’

‘Ja. Er was ook een man van middelbare leeftijd bij. We vermoeden dat hij heeft geprobeerd die meisjes te beschermen. Er zit een verhaal aan, zoveel is duidelijk, maar het kan nog wel een hele tijd duren voor we dat kennen.’

‘Ik wil het niet zien...’

‘Geen zorgen. De lichamen zijn naar het Uitvaartcentrum overgebracht en worden daar klaargemaakt voor het vuurfeest van morgen. Als jij doet wat alleen jij kunt, dan kunnen de Jutters verder met de ruiming en de Artiesten met de voorbereiding voor een waardige herdenkingsbijeenkomst voor die meisjes.’

Johan sloot zijn ogen en wendde zijn gezicht naar de hemel, wensend dat zijn gesprek met Eva niet door zo’n ondraaglijke tijding was onderbroken.

‘Kom, spoorde Lettie hem aan. ‘Ze wachten op je.’

De omvang van de container verraste Johan. Zeker tien meter lang was 'ie, en zo zwaar dat de Halers een dozijn van hun lastdieren hadden moeten inzetten om hem over houten palen uit het water te trekken. In de zanderige oever van de kleine baai, achter de stalen kist, waren diepe voren getrokken. Het was er een stuk kouder, alsof de zon zijn stralende gelaat had afgewend.

Er waren tenten opgezet en tafels, die hoog opgetast waren met spullen uit de container: kleding, dekens, een heel aantal knuffelbeesten.

Johan haalde een doosje uit een van zijn zakken, opende het en schoof een ring aan zijn rechterwijsvinger. Hij draaide aan de rand en veranderde het zegel. Wat hij nu met de ring aanraakte, werd voorzien van een markering met een tijd- en datumaanduiding, waarna het naar zijn huis, naar de Schuilplaats, gebracht zou worden voor opslag en nadere analyse. Uit zijn andere zak viste hij een paar dunne handschoenen die hij aandeed.

Het eerste voorwerp dat zijn aandacht trok was een zwarte, afgesloten archiefkast met drie laden. Hij markeerde hem. Het staal was koud. Hij wenkte een Handwerker, een vrouw die verstand had van sloten en sleutels en de kast in een paar tellen voor hem ontgrendelde. Ze liet Johan de inhoud zien. De kast bevatte wat hij al vermoedde: mappen met rapporten en informatie over het schip en het vaarschema, vrachtbrieven, financiële gegevens en andere documentatie.

In de onderste lade vond hij mappen met gescande gegevens over de meisjes, inclusief een pasfoto van elk van hen. Lengte, gewicht, leeftijd, medische informatie. De namen, overduidelijk aliassen, waren ontleend aan verschillende naties op aarde, gerangschikt naar de opeenvolgende letters van het alfabet: Algerije, Bolivia, Canada, eindigend bij Libanon. Hij bleef een tijdlang staren naar de portretten. Gezichten. Ogen; vensters naar twaalf geschiedenissen die elk een fatsoenlijk rouwproces verdienden.

Op het moment dat hij de lade dicht wilde schuiven, viel hem iets in. Hij telde de mappen. Twaalf. Dat had Lettie al gezegd. Maar dat klopte niet. In dat aantal had zij ook de man begrepen. Hij telde nog een keer. Twaalf foto's, allemaal van meisjes, jonge meisjes. Dat betekende dat er nog een meisje moest zijn. Er ontbrak er een. Ontsnapt wellicht, of de documentatie deugde niet. Hoe het ook zat, het liet hem geen rust.

Had Eva op een van deze meisjes gedoeld?

Hij liep naar de container zelf, een paar meter verderop. Naast de deuren stond een heel aantal werkschoenen op een rij, veiligheidsschoeisel dat na elk gebruik zorgvuldig gereinigd en ontsmet moest worden. Hij koos de juiste maat.

Een Ingenieur begroette hem. 'Hé, Johan. Wat een drama, dit.'

Johan knikte en strikte de laatste veter. 'Ik wil er even in, iets natrekken naar aanleiding van de paperassen. Heb jij nog iets voor me?'

'Nee. We hebben nog wel wat nawerk, maar het meeste is er inmiddels wel uit.'

Johan knikte droevig, maar de gevoeligheid van de man deed hem goed.

'We hebben net de koeling afgezet; het was stervenskoud daarbinnen. Kapotte thermostaat, waarschijnlijk. Is blijven koelen. Een geluk bij een ongeluk, laten we maar zeggen. De lichamen waren bijna bevroren. Pas op hoor, het is nog behoorlijk glad.'

De deuren gingen zonder moeite open, hoewel kreunend in de scharnieren. Zonlicht viel naar binnen. Er sprongen een paar lampen aan, wat erop duidde dat er buiten het koelsysteem nog een gesloten accusysteem moest zijn. Hij stapte de metalen kist in en realiseerde zich dat hij zijn adem ingehouden had. Hij ontspande zijn borstspieren. Wolkjes condens ontsnapten aan zijn opeengeklemd kaken.

De ruimte lag voor een derde nog bezaaid met grotere voor-

werpen – kisten, matrassen, plastic jerrycans – en troep en afvalresten, een bonte verzameling rotzooi waar hij binnenkort uitgebreid doorheen zou moeten. Op de muren en de vloer van de stalen tombe zaten bevroren bloedvlekken. Hij stapte er omzichtig omheen. Elk geluidje dat hij maakte kaatste hol tegen de wanden.

Aan de voorzijde zag hij de ventilator van het koelsysteem, levenloos nu. Op de bladen had zich een laagje ijs gevormd. De eerste vlugge inspectie overtuigde hem er bijna van dat er nergens een plek was waar nog een meisje verstopt zou kunnen zitten.

Toen viel zijn oog op iets ongewoons. Naast de koelunit, tegen het kopschot, was een metalen frame gelast dat een decimeter of vijf uitstak. Hij stapte behoedzaam verder de container in en bestudeerde de constructie. Tegen de vloer zaten scharnieren, aan de bovenzijde voelde hij twee grote klampen. Als hij die opende, zou het hele geval omklappen. Een slaappleats, wellicht? Een soort brits of bank? Voor een bewaker, misschien?

Hij aarzelde een moment, blies toen een keer in zijn handen en greep de klampen. Ze schoten met een metalen bonk los. Hij liet de voorzijde omlaag zakken. Het koude staal beet dwars door de dunne handschoenen in zijn vingers. De plaat was zwaar en hij moest zijn schouders ertegenaan zetten om hem tegen te houden tot twee stalen kettingen met een ratelend geluid straktrokken en hem horizontaal op zijn plaats hielden. Daar vond hij haar.

Het meisje, een tiener nog, lag dubbelgevouwen in de nauwe ruimte. Iemand had haar erin geperst en de klep met geweld gesloten. Ze had kunnen slapen, de ledematen in potsierlijke houdingen om haar romp gevouwen, het hoofd tegen de borstkas geklemd, ware het niet dat ze door de plotseling weggevalen druk uit verschillende sneden en schaafwonden begon te bloeden. Ze lag doodstil. Een voet was vrijwel geamputeerd. Hij staarde naar haar, verloren in ruimte en tijd.

Johan draaide zich om en wankelde naar buiten. Hij voelde zich onpasselijk en sloeg dit keer geen acht op de bloedspatten in de ruimte. Hij moest lui zien te vinden die gewend waren aan dit soort dingen.

‘Ik heb nog een meisje gevonden!’ riep hij, waarmee hij een koortsachtige activiteit ontketende die langs hem heen spoelde, de container in. Buiten maakte hij de veters van zijn werkschoenen los en trok ze uit. Hij liep terug naar de tent waar hij de kast gemarkeerd had en ging er met zijn rug tegenaan zitten.

‘God, hoe is het mogelijk dat U ons nog altijd liefhebt?’ verzuchtte hij. Hij staaarde een moment wezenloos in de richting van de container. ‘Rust zacht,’ prevelde hij.

Een nieuwe uitbarsting van drukte bracht hem weer in de benen. Een van de Halers, een vriend van hem, stormde de tent binnen en sloeg de armen om hem heen.

‘Johan! Dat meisje dat jij hebt gevonden leeft nog. Amper, maar ze leeft!’ De man omhelsde hem nog een keer, stralend. ‘Jij bent nu een Vinder, Johan!’ Daarmee draaide de Haler zich weer om en riep, voor hij de tent verliet: ‘Wie had dat gedacht?’

Johan liet het hoofd verdoofd in zijn handen zakken. Dit was Eva’s kind. Een trieste, barre geboorte was het, gedrenkt in bloed en water. Welk goeds zou zo’n kwaad kunnen brengen?

OORSPRONG

Ze explodeerde. Alles deed pijn!
Waarom? Ze kon zich niets herinneren.

Beelden buitelden over elkaar heen. Helle, allesdoordringende lichtflitsen. Harde geluiden, onsamenhangend, oorverdovend, beangstigend. Het bracht haar in paniek. Ze ademde hoog en vlug, gonzend suisde het bloed door de vaten in haar oren.

Opnieuw een flits, schel en pijnlijk licht, warrige bewegingen, muziek... Strijkers? Een zwarte vrouw versmolt tot een man met een zongebruinde huid en een rode strik. Gekkenwerk, waanzin. Ze moest wakker zien te worden. Ze probeerde het. Het ging niet.

In haar hoofd klonk het huilen van een naderende waterhoos... golven slopen naderbij, sleurden haar onder, hielden haar vast. Ze hapte naar lucht... een slok water... ademen ging niet...

Op het moment dat de duisternis haar omspoelde, verwelkomde ze die als een vriend.

Ze werd wakker van beweging, een gelaat dat zich over haar

heen boog. Een vage gestalte. Een stem. Waar was ze? Wie was ze? Ze kneep haar ogen stijf dicht, maar kon de aanstormende beelden niet buitensluiten. Haar longen brandden. De lucht was zwaar. Vloeibaar. Nu kregen de schaduwen contouren. Ze gleden op haar af, slokten haar op als een zwart gat. Een glimp licht slonk tot een witte stip en doofde daarna helemaal.

Ze gilte. *Wat gebeurt er met me?* Het bleef angstaanjagend stil.

Herinneringen of dromen of hallucinaties, verwrongen beelden en fluisteringen deinden als in een trage en chaotische stroom achter haar ogen, een spookhuis op een kermis. Ze deinsde achteruit, probeerde zich te verstoppen, te verdwijnen. Maar waar kon ze heen? Haar kreten smoorden in hevig snikken.

Een warme lap op haar voorhoofd. Weldaad. Een doordringende geur die ze niet thuis kon brengen. Het drong door haar huid haar keel binnen, gleed haar buik in, naar haar ledematen, tot in haar haarvaten. Overweldigende opluchting. Gedempte geluiden. Een zalige stilte daalde op haar neer.

Ze sliep weer.

In het holst van de nacht werd ze gewekt door een gesprek.

‘Johan.’ Een vrouwenstem, schel en hoog. ‘Er is iets vreemds met deze jonge vrouw. De Genezers proberen haar afkomst vast te stellen, maar ze lopen vast op haar genetische code. Niemand van hen heeft zoiets eerder gezien. Heel raadselachtig!’

De reactie kwam van een man, kalm en vriendelijk. ‘Gods speeltuin, het raadselachtige en het onmogelijke.’

Het meisje beval haar oogleden te wijken. Ze weigerden. Iets zwaars hield ze op hun plaats, hield haar aan de grond genageld, putte haar uit. *Waarom kan ik me niet bewegen?*

‘Ze hebben meer tijd nodig,’ zei de vrouw.

‘We hebben tijd genoeg, dunkt me. Het duurt nog wel een tijdje voordat zij hersteld is.’ Johan zuchtte. ‘Er is veel wat ik niet weet, Lettie, maar dit weet ik wel: dit meisje is mijn eigenaardigheid geworden.’

Lettie dus.

Zij lachte. ‘Hoor dat nou! Een en al ontferming en vriendelijkheid.’

Het meisje deed opnieuw een poging. *Wakker worden. Wakker worden!* Alle ruimte werd gevuld door pijn. Haar lijf tolde, zo leek het. Ze had het gevoel dat ze viel, spande haar spieren.

‘Soms verbaas ik mezelf,’ grinnikte Johan. ‘Waarom ik, denk je? Waarom heeft Eva mij erbij betrokken?’

‘Omdat jij een Getuige bent, misschien?’

‘Wat heeft dat met dit meisje te maken?’

Lettie antwoordde met een zacht geneurie. Het wankele gevoel verdween op slag. Haar lijf leek zich op te richten. De stemmen vervaagden. Ze dreef in een poel van rust.

Dochter. Uit de verte drong een stem tot haar door. *Dochter.*

Een geur van kruiden en bloemen vulde de ruimte. Iets beroerde de rug van haar hand, een vederlichte aanraking. Warm. Zacht. Kalmerend.

Mijn kind.

Welk kind? Opnieuw sommeerde het meisje haar oogleden open te gaan en dit keer gehoorzaamden ze.

Naast haar bed stond een vrouw met een ebbenzwarte huid. Jong en oud was ze, koninklijk en eenvoudig, teder en sterk. De vrouw boog zich voorover, kuste haar op het voorhoofd en glimlachte.

Het meisje fluisterde: *Wie ben jij?* Alleen zachte geluiden leken gepast, al vroeg ze zich ineens af of ze die vraag nou hardop gesteld of alleen gedacht had.

Ik ben je moeder. Jij bent de Getuige. Kom, zie! fluisterde de

vrouw zonder haar lippen te bewegen. Ranke vingers sloten zich om haar pols en de vrouw lichtte haar van het bed alsof ze niets woog en door niets gehinderd werd.

Mijn moeder? Dat woord bracht bittere herinneringen. Het meisje raakte in verwarring. Ze deinsde terug.

Kom, mijn dochter. Kom, kijk naar de schepping, het volmaakte dat jouw gebroken lichaam en je geslagen ziel genezen zal.

Het meisje probeerde aan de greep van de vrouw te ontkomen, de vingers los te wrikken, maar die gaven geen krimp. Ze voelde een bries op haar wangen, als een kus van de lucht rondom, en schoot met een ruk omhoog. Nu klampte ze zich vast aan de hand die haar had beetgepakt. Wat ze onder zich zag, benam haar de adem: het lichaam dat ze zojuist verlaten had, haar gebroken, geschonden, ingezwachtelde lichaam, gevangen in een net van banden, slangen en kabels. In de schaduwen zoemden machines.

Ze verstijfde en even was alles stil. Ze hield de adem in, voelde zich misselijk.

Hoe vaak kan een mens sterven? dacht ze.

Geen sterven, zei de moeder. *Leven. Kom, kijk. Het zal je niet tegenvallen, beloofd.*

Toen liet de hand haar los en was ze alleen.

Ze kneep haar ogen stijf dicht in een poging de opkomende angst te beteugelen. Maar in plaats van neer te storten, bleef ze gewichtloos zweven. Een vreemde gloed maakte zich van haar meester, als van warme olie die haar omsloot en overweldigde. Het gleeed haar mond binnen. Het besef dat dit stroperige spul haar lichaam binnendrong, bracht haar op het randje van paniek. Haar longen vulden zich met vloeistof, alweer. Ze hapte naar adem, kokhalsde.

Maar ze stikte niet en ontspande zich enigszins.

Vloeistof die je kunt inademen? Onmogelijk. Absurd!

Met wijd opengesperde ogen liet ze zich meedrijven, zonder iets te zien. Ze weerstond de neiging om zich heen te tasten naar houvast, te zoeken naar een ankerplaats voor ruimte en tijd, een aanlegplek voor herinneringen. Ze ervoer een vrijheid die bijna volmaakt was.

Een elementair gevoel van vrede welde op, een zekerheid dat ze niet alleen zou zijn. Iemand wist dat zij hier was, al was het maar die donkere vrouw die had beweerd dat zij haar moeder was. Kom, zie, had ze gezegd. Kijk. Maar dit was een verlaten, leeg, vormloos universum.

De uitnodiging had een naar smaakje in haar mond achtergelaten. Ze was er in geluisd. Hier heersten leegte en een eenzaamheid die haar maar al te bekend was.

Een nanoseconde of miljoen jaar lang bleef ze zo zweven, het verschil was met geen mogelijkheid vast te stellen. Er viel niets, helemaal niets te zien.

Een plotselinge explosie. In een reflex kromp haar lijf ineen. Ze rekte haar hals om de bron van die uitbarsting van licht te kunnen zien. Het gebeurde in een oogwenk en hield aan; zinderende energie was het, een uiteenspattende informatiestroom die op haar af kwam en haar overspoelde. Het was kleur. Het was een lied. Het was vreugde en vuur en bloed en water. Het was een stem, het waren meerdere stemmen, rijzend en dalend, die samentmolten met de leegte.

Chaos en materie botsten en spuwden een regen van spetterende en machtige vonken uit waarin energie, ruimte en tijd geschapen werden. In een wijde kring eromheen stonden sierlijke geesteswezens toe te kijken. Ze applaudisseerden. Blijdschap spatte van hun handen als een duizelingwekkende fontein van klaterende waterdruppels, van glinsterende parels, van glanzende juwelen. Een overweldigende kakofonie was het, die aanzwol tot een machtige harmonie rond een centraal melodieuze thema.

Het meisje voelde zich groter dan een sterrenstelsel en geringer dan een atoom. Rondom haar scheurden flarden van louter vreugde de substantie van alles wat bestond uiteen, waarna die zich ook onmiddellijk weer samenvoegde. Een vloedgolf van stemmen klonk op, steeds luider, en ze werd ondergedompeld in een zee van wonderlijke geuren. Zoete wierook kringelde op, een ballade van verlangen, een minutieus georkestreerde dans van zijn en van verbondenheid. Door en in dat alles klonken niet een, niet twee, maar drie stemmen – en toch een. Een bulderende, almachtige, hartverwarmende lach.

De Grote Dans, verklaarde een stem.

De moeder? vroeg het meisje zich af.

Dit is het Grootse Begin.

Ze maaide woest met haar armen door de vloeistof en draaide zich om, op zoek naar de bron van die stem. Ze worstelde, speurde naar de vrouw en riep aarzelend: ‘Moeder?’

‘Ah, eindelijk wakker, zie ik. Langer dan een paar seconden, in elk geval. Welkom in het land van de levenden en in de Schuilplaats.’

De stem was bekend. Een vaste stem was het, verder vrij gewoon; een beetje een afknapper, in vergelijking met wat ze zojuist had beleefd.

Fantastisch, dacht ze. Ben ik nog een keer doodgegaan... Dan is dit de hel en zelfs hier staat al een kerel me op te wachten.

Ze probeerde haar hoofd zijn kant uit te draaien, maar hij schreeuwde: ‘Niet doen!’

Te laat. Een intense pijn zette zich als een bankschroef vast in haar nek. Over de randen van haar blikveld rolde een nevel die samenkolkte tot een dichte mist in het centrum, tot ze zich eraan

overgaf. Ze kon niet anders. Het laatste wat ze hoorde voordat er een grauwe duisternis neerdaalde, was die gewone stem, bijna wanhopig: 'En daar gaat ze weer...'

Er streek iets langs haar gezicht. Iets zachts. Een fluistering.

Wat je zag was het werk dat in de schoot van de schepping plaatsvindt. Wat je hoorde was het geluid van de allereerste conceptie. Nu zijn we in verwachting van de komst van het kind.

Haar ogen openden zich in een twinkeling. De kosmos was zich nog aan het ontvouwen, alles ademde verwachting en overvloed, eindeloze beweging.

Je bedoelt... je bedoelt dat dit het begin van de wereld is?

Het allereerste verhaal. Deze stem had geen lichaam, was rondom en binnen in haar, overal en nergens.

Het meisje keek gebiologeerd toe, zich afvragend wat ze denken moest. *De oerknal?*

De enige respons was een warme, vrolijke lach. De geluidsgolven werden een gouden koord dat zich voegde bij harmonieën en melodieën die ze kon zien; een web van draden dat als door een onzichtbare hand tot een met edelstenen en vuur bezet tapijt werd gevlochten, de schering van geloof, hoop en liefde.

De schoot van de schepping groeide en zette uit. Vol levenskracht was hij, wild en ongetemd, en toch was er sprake van een onloochenbare orde en nauwkeurigheid.

Het meisje voelde fascinatie en ongemak. Verwachting en cynisme. Aantrekkingskracht en weerzin. Ze kende het verhaal en ze kende het niet.

Toch?

Het was prachtig en angstaanjagend. Te midden van al dat onwaarschijnlijke vertoon van kracht en grootsheid ontstond een

minuscuur en uiterst fragiel ogend blauw bolletje dat in alle richtingen rond zijn kern tolde.

Hier zullen de dagen van de zwangerschap zo dadelijk vervuld worden in water, bloed en stof. Hier zal het kind geboren worden en jij, mijn dochter, zult daarvan getuige zijn. Jij bent de getuige van de Tijden van Oorsprong.

De woorden vielen haar zwaar. Religieuze woorden waren het en ze schuurden. Ze strooiden zout in een wonde.

Nee.

Dit is voor jou, mijn dochter. Een geschenk voor jou en voor elke man en vrouw die onder dit glorende licht geboren worden.

‘Nee,’ zei ze hardop. Het woord schoot als een giftige pijl de pracht rondom haar binnen. ‘Ik ben geen getuige en ik wil dat ook niet zijn.’

Het universum knipperde en doofde uit.

Een andere melodie, een simpel gezoem en een geklik op de achtergrond, bracht haar terug naar het bed. Het contrast tussen deze zwakke klanken en de adembenemende harmonieën van de scheppingsmuziek stelde haar niet een beetje teleur – het was of een ontzagwekkende, bulderende waterval in een oogwenk droogviel en er niets overbleef dan een miezerig stroompje dat zich druppelend ledigde in een levenloze poel. Desalniettemin voelde ze zich opgelucht.

Iemand neuriede een melodie die ze niet kende, een golvend refrein zonder woorden. Het meisje kuchte en de melodie brak abrupt af. Voetstappen naderden.

‘Een nieuwe poging?’ Dezelfde stem als eerder. Johan. Deze keer zag ze zijn gezicht, al waren de details wazig en verwrongen, alsof ze vanuit een diepe trog in de oceaan omhoogkeek. Een man

met een gebruinde huid, een korte baard en borstelige wenkbrauwen, grijze sprietten langs een wijkende haargrens. Zijn bewegingen maakten haar draaiërig, dus sloot ze haar ogen.

Ergens in de kamer begon het zoemen weer.

Teder veegde hij de tranen weg die zich verzamelden onder een verband dat een groot deel van haar gezicht bedekte. Ze kromp ineem onder de aanraking en wilde protesteren. Haar kaak zat muurvast. Hij was verankerd in een solide constructie die haar een metalen smaak in haar mond bezorgde. Slikken kostte moeite. Opnieuw balanceerde ze op het randje van claustrofobie en paniek.

‘Het is goed, rustig maar.’ De intonatie leek bedoeld om haar gerust te stellen, maar wekte weer misselijkheid op. ‘Jij zult aar dig in de war zijn en genoeg vragen hebben. En anders heb ik die wel.’ Snel voegde hij eraan toe: ‘Doe geen moeite om te praten. Dat gaat nog niet, maar dat zal niet lang meer duren, zeggen ze. Als je me begrijpt,’ ging hij verder, ‘doe dan je ogen open, als dat lukt. Knipper één keer voor ja en twee keer voor nee.’

Ze knipperde eenmaal.

‘Ah. Even voor de zekerheid: je knipperde om ja te zeggen, toch? Geen toeval en verkeerde timing van mijn kant? Dus nog een keer: een keer knippen voor ja, twee keer voor nee?’

Er welde boosheid op. Ze verafschuwde haar onvermogen en zijn bevelende toon. Maar ze gehoorzaamde.

Knipper.

‘Heel goed.’ Het klonk oprecht blij. ‘Mooi. Anders ben ik alleen maar naar mijn eigen gebabbel aan het luisteren en dat heeft niet zo veel zin, nietwaar?’

Dat verwarde haar. Was dat een vraag? Ze knipperde tweemaal.

‘Sorry, sorry!’ verontschuldigde hij zich meteen. ‘Onze eerste poging tot een gesprek en ik maak er meteen een potje van. Ik zal ja of nee zeggen aan het eind van elke echte vraag, oké? Zou dat helpen? Ja of nee?’

Ze knipperde.

‘Goed! Dan zal ik mij eerst even voorstellen. Ik ben Johan en je bent bij mij thuis, de Schuilplaats, zoals het door de meesten wordt genoemd. Daar word je verpleegd. In deze kamer bevindt zich op dit moment ook de kleine maar dappere Lettie...’

‘Van bescheiden lengte, bedoelt hij, liefje. Heel bescheiden,’ klonk een schrille vrouwenstem van ergens beneden het bed. Een vrouw in de kamer; dat was onverwacht, maar het stelde haar enigszins gerust.

‘Ik neem weinig ruimte in, heel weinig, en ben ouder dan hij en hij is jaloers op beide,’ grinnikte ze. ‘En ter geruststelling, liefje: jij bent netjes aangekleed en toegedekt en het zijn allemaal vrouwen geweest die je verzorgd hebben. Al heb je van Johan hier weinig te duchten.’

Haar zicht was nog steeds vertroebeld, maar ze zag de man grijnzend omlaag kijken in de richting vanwaar de stem gekomen was. ‘Ik kan een stoel voor je pakken hoor, Lettie. Als je daarop gaat staan, kan zij je in elk geval zien.’

‘Dat is nu nog niet nodig, Johan. Ik kwam alleen even langs om te kijken hoe het hier is en om je te melden dat er drie vreemdelingen op bezoek zijn in onze gemeenschap. Weters, als je ’t mij vraagt. Ze komen van ver. Ze willen jou spreken, en haar. Dat is alles.’ Het neuriën werd hervat, waarmee duidelijk werd dat het bij Lettie vandaan kwam.

De man richtte zijn aandacht weer op het meisje. ‘Weet je hoe je heet, ja of nee?’

Knipper. Knipper.

‘Nee? Hm. Dan neem ik aan dat je ook niet meer weet waar je vandaan komt, of zelfs maar wanneer. Geen vraag, een observatie.’

Ze sloot haar ogen, niet geïnteresseerd. Ze wilde dat hij wegging. Ze wilde slapen.

‘Herinner jij je nog iets van de manier waarop je hier terechtgekomen bent, ja of nee?’

Knipper. Knipper.

Een kwartier lang stelde hij de ene vraag na de andere, maar het bleef eenrichtingsverkeer en het aanhoudende spel van vraag en antwoord putte haar uit.

Nee, ze had geen idee waar ze vandaan kwam of wie haar familie was. Ja, ze wist dat ze een mens was en een vrouw; antwoord op vragen die haar eigenaardig voorkwamen.

Ja, ze had pijn.

Dat was een waarheid als een koe. Haar hoofd bonkte op het ritme van haar hartslag. Maar, nee, ze kon haar tenen en voeten niet bewegen en ze voelde niets wanneer hij erop tikte. Ze kon haar wenkbrauwen optrekken, ze kon fronsen en knipperen, maar andere bewegingen leken onmogelijk.

Ze voelde opnieuw paniek en het bonzen in haar hoofd verergerde, maar hij gaf meteen een verklaring voor haar verlamming. Ze had specifieke geneeskrachtige kruiden toegediend gekregen omdat de eerste fase van het herstel vereiste dat ze volledig stil lag. Dat stelde haar gerust, maar het riep ook vragen op, vragen die ze niet kon stellen.

De man bewoog terwijl hij sprak, veranderde ergens instellingen, wat tingelende geluiden veroorzaakte, maar ze kon het alleen horen, niet zien waardoor het geluid veroorzaakt werd. Eindelijk hield de vragenstroom op en begon hij haar van informatie te voorzien.

Johan noemde zichzelf een Verzamelaar. Als Verzamelaar vergaarde hij spullen die door de stromingen werden meegevoerd naar de rotsachtige kust bij zijn huis. Zij lag inmiddels al maanden in de Schuilplaats te herstellen.

‘Aan land gespoeld,’ was hoe Johan haar komst omschreef. Aan de kust van een eiland tussen verschillende werelden, slacht-

offer van een gebeurtenis die hij als een tragedie omschreef, gewelddadig en schokkend. Met haar was meer aangespoeld: een janboel van metaal, paperassen, speelgoed en hout en voorwerpen en allerhande rommel, afkomstig van haar beschaving en tijd. Het was in kratten gestopt en opgeborgen in een loods vlakbij. Als ze weer op krachten gekomen was, kon ze het gaan bekijken, als ze wilde.

‘Ik was niet op jouw ontdekking uit,’ zei Johan. ‘Ik ben maar een eenvoudige Verzamelaar, geen Vinder.’

Vinders bleven, zo bleek, op de een of andere mysterieuze manier met hun vondsten verbonden. Johan sprak erover alsof dat in het hele universum als natuurwet gold.

Dat beviel het meisje niet. Verbonden met een man? Er rinkelde alarmbellen, alsof aan de horizon een nerveus om zich heen spiedende wolf opdook.

Hij nam een uur de tijd om haar uit te leggen wat hij precies bedoelde en vervolgens nog eens een kwartier om zich er omstandig voor te verontschuldigen dat zijn geklets haar wel het gevoel zou hebben gegeven dat de situatie waarin zij zich bevond, en daarmee ook de zijne, haar schuld was.

Dat was gemeen, dacht ze, om haar zo te kwellen. Alsof ze met haar fysieke verwondingen niet genoeg te stellen had.

Maar daarna duurde het maar even of ze dommelde weg op het ritme van zijn stem en het gezoem op de achtergrond. Ze verloor de greep op zijn woorden, maar dat liet haar onverschillig. Ze gaf zich over en liet zich wegglijden in de hoop ergens terecht te komen waar het donker was en waar niemand iets van haar verlangde.

Een ijdele hoop.

*Bang zijn is menselijk.
Maar hou je vast aan de
wetenschap dat je geliefd bent.*

Een zeecontainer spoelt aan op een eiland tussen de onze en de volgende. Johan de Verzamelaar vindt een jonge vrouw in de container, ze balanceert op het randje van de dood. Met behulp van Genezers en Wetters ziet Johan toe op Lillies herstel en doet hij een wonderlijke ontdekking: Lillie draagt de genen van elk menselijk ras op aarde. Maar niemand kan voorzien wat dat betekent. Behalve Eva, de moeder van alles wat leeft. Zij nodigt Lillie, die ze dochter noemt, uit om de waarheid te ontdekken. De waarheid achter haar eigen verhaal – en daarmee de waarheid over ons allemaal.

‘Net als in *De uitnodiging* neemt Paul Young je mee naar een betoverende wereld waarin elke vastgeroeste overtuiging over God overhoop gehaald wordt. *Eva* verwondert, verwart, verrast en verrijkt.’

– *Sylvana Simons*

‘*Eva* moet je niet eenmaal, maar minstens twee keer lezen om alle prachtige mysteries te kunnen ontrafelen.’

– *Eva magazine*

‘Verfrissend, uitdagend, spannend, troostend en helend: in *Eva* kom je God en jezelf tegen. Van aangezicht tot aangezicht. Dat mag je niet missen!’

– *Ine Voorham, Leger des Heils*

NUR 302 www.kok.nl

ISBN 978 90 435 2546 6

9 789043 525466

K O K